

SOLIDARNOŚĆ PW

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

Nr 8/2012/10 – e

Wydanie specjalne

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Bronisław Komorowski podczas uroczystości na Zamku Królewskim z okazji Święta Narodowego 3 Maja wręczył odznaczenia państwowe. Odznaczenia odebrali z rąk Prezydenta RP wybitni Polacy, którzy poprzez swoją pracę, talent i realizację pasji rozślawiają Polskę na świecie. Wśród odznaczonych znaleźli się przedstawiciele wielu dziedzin – artyści i ludzie kultury, reprezentanci świata nauki, techniki i medycyny, sportowcy, architekci czy wreszcie osoby aktywne w sferze polskiej i międzynarodowej polityki oraz gospodarki, Polacy pracujący zarówno w kraju, jak i za granicą.

„...W uznaniu znamienitych zasług dla Rzeczypospolitej Polskiej, za wybitne osiągnięcia w pracy naukowej i dydaktycznej, za działalność na rzecz przemian demokratycznych i wolnej Polski...”.

– Order Orła Białego otrzymał: Władysław Findeisen – b. Rektor Politechniki Warszawskiej, współtwórca teorii systemów, były senator...

Serdecznie gratulujemy.

Władysław Findeisen, profesor, Rektor Politechniki Warszawskiej (1981–1985), automatyk, współtwórca teorii systemów w ramach szeroko pojętej nauki o sterowaniu, senator I i II kadencji. Ukończył szkołę powszechną oraz XIV Liceum Ogólnokształcące im. Stanisława Staszica w Warszawie, w ramach tajnego nauczania. W czasie II Wojny Światowej był żołnierzem Armii Krajowej. W jej szeregach brał udział w Powstaniu Warszawskim. Po upadku Powstania przebywał w obozie jenieckim w Niemczech, skąd powrócił w grudniu 1945 roku. Rozpoczął studia wyższe na Wydziale Elektrycznym w Politechnice Warszawskiej, które ukończył w 1949 roku.

Podjął pracę na Uczelni, jako asystent w Katedrze Miernictwa Elektrycznego, pod kierownictwem prof. Kazimierza Drewnowskiego. W 1954 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych, a rok później został kierownikiem nowej Katedry Automatyki i Telemechaniki. W 1957 roku został docentem, w 1962 roku profesorem nadzwyczajnym, w 1971 roku profesorem zwyczajnym i członkiem korespondentem PAN.

Nadeszła jesień 1980 roku. W środowisku akademickim od pierwszych dni września rozpoczęły się spotkania i gorące dyskusje, które „doprowadziły do zwołania na dzień 27.09.1980 r. Zjazdu Założycielskiego samorządnych i niezależnych związków zawodowych pracowników PW”. Delegaci zaakceptowali akces do NSZZ „Solidarność”.

Już 13. listopada rozszerzone Plenum Komisji Zakładowej zobowiązało Prezydium do wystąpienia do Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, o natychmiastowe odwołanie z zajmowanych stanowisk Rektora PW prof. S. Pasynkiewicza i Prorektora prof. J. Rzęsio.

**ORGANIZACJA ZAKŁADOWA
W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ**

WARSZAWA PL. JEDNOŚCI ROBOTNICZEJ 1 - GMACH GŁÓWNY pokój 134A - TEL. 21007-391 lub 210070w.391

WARSZAWA, dnia 15.11.80.

Obywatel
Minister Nauki, Szkolnictwa
Wyższego i Techniki
Profesor Janusz Górski
W a r s z a w a

Komisja Zakładowa Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego SOLIDARNOŚĆ w Politechnice Warszawskiej zwraca się do Obywatela Ministra z wnioskiem o natychmiastowe odwołanie z pełnionych funkcji Rektora Politechniki Warszawskiej prof.dr hab. Stanisława Pasynkiewicza i Prorektora, I zastępcę Rektora prof.dr hab. Jerzego Rzęsio.

Powyższy wniosek został uchwalony na plenarnym posiedzeniu Komisji Zakładowej z udziałem przedstawicieli związkowych kół wydziałowych, instytutowych oraz kół związkowych w innych jednostkach organizacyjnych PW liczących łącznie ponad sześć tysięcy członków. Na posiedzeniu tym przedstawiono sprawozdanie zespołów powołanych w celu realizacji postulatów Zjazdu Założycielskiego naszego Związku i wniosków pracowników Politechniki Warszawskiej, dotyczących nadużyć i naruszeń norm etyczno-moralnych. Następnie dokonano oceny obecnego stanu zarządzania Uczelnią.

Wniosek spowodował szereg spotkań dyskusyjnych i wymianę pism.

NIEZALEŻNY SAMORZĄDNY ZWIĄZEK ZAWODOWY SOLIDARNOŚĆ
w Politechnice Warszawskiej

KOMUNIKAT NR 26

W dniu 26 listopada br. odbyło się posiedzenie Senatu PW, na którym rozpatrywano sprawę wniosku naszej Komisji Zakładowej o odwołanie prof. dr hab. Stanisława Pasynkiewicza ze stanowiska Rektora PW oraz prof. dr hab. Jerzego Rżysko ze stanowiska Prorektora, I zastępcy rektora PW. Rektor w obszernym przemówieniu przedstawił swoje stanowisko wobec postawionych mu zarzutów stwierdzając, że są one bezpodstawne. W dyskusji nad wypowiedzią Rektora przedstawiciele Komisji Zakładowej Andrzej Smirnow, Tadeusz Diem i Jan Olszewski podkreślili, że Organizacja Zakładowa NSZZ SOLIDARNOŚĆ występując z wnioskiem kierowała się powszechnym przekonaniem, że warunkiem koniecznym procesu odnowy oraz stabilizacji życia w Uczelni w obecnej sytuacji jest kierowanie Uczelnią przez władze cieszące się autorytetem i zaufaniem całej społeczności akademickiej. Powołując się na konkretny materiał dowodowy, który nagromadził się w związku z realizacją postulatów zjazdowych dotyczących ujawniania naruszeń norm etyczno-moralnych, stwierdzono poważne naruszenie tych norm, a także obowiązujących przepisów. Praktyka przyznawania nagród przez Rektora, przydziału mieszkań, talonów itp. stwarzała możliwość uzależniania od kierownictwa Uczelni osób niezasłużenie nagradzanych, a należących do wąskiej grupy decydentów.

Następnie Senat postanowił, by ze względu na wagę i obszerność poruszanych problemów, nie kontynuować dyskusji.

+ + +

W dniu 26 listopada br. wpłynęło do Komisji Zakładowej pismo Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki prof. dr hab. Janusza Górskiego:

"Obywatel Andrzej Smirnow
Przewodniczący Komisji Zakładowej
NSZZ "Solidarność"
Politechnika Warszawska
w miejscu

W nawiązaniu do wystąpienia Komisji Zakładowej NSZZ "Solidarność" z dnia 15 listopada 1980 r. w sprawie odwołania z funkcji rektora Politechniki Warszawskiej prof. dr hab. inż. Stanisława Pasynkiewicza oraz odwołania z funkcji I zastępcy rektora Politechniki Warszawskiej prof. dr hab. inż. Jerzego Rżyski - z uwagi na wagę podniesionych kwestii - proszę o rozważenie możliwości przedstawienia konkretnych, szczegółowych faktów, które legły u podstaw sformułowania w/w wniosku. Równocześnie informuję, że odnoszę się do wystąpienia po przedstawieniu udokumentowanych wniosków w powyższej sprawie.

Do wiadomości:

Obywatel Rektor
Prof. dr hab. inż. St. Pasynkiewicz
Politechnika Warszawska"

/-/ prof. dr hab. Janusz Górski

W wyniku telefonicznego uzgodnienia rozmowa Ministra prof. dr hab. Janusza Górskiego z naszymi przedstawicielami odbędzie się w Ministerstwie NSzWiT w dniu 29 listopada br. o godz. 11.00.

Warszawa, 28 listopada 1980 r.

Komisja Zakładowa
NSZZ SOLIDARNOŚĆ w PW

29. listopada odbyło się spotkanie naszych kolegów z Ministrem J. Górskim i specjalnie powołaną Komisją Ministerialną. Ministrowi przedstawiono stanowisko w sprawie wniosku, który był podyktowany „...utratą zaufania społeczności akademickiej do władz centralnych Uczelni. Podstawowym powodem był sposób sprawowania władzy i metody zarządzania Politechniką..., preferencje dla wąskiej grupy osób sprawujących władzę...”, brak jawności życia w Uczelni...”. W grudniu rozpoczęła prace Komisja powołana przez Ministra w celu zbadania stawianych zarzutów.

Spotkań i rozmów było dużo i w efekcie – 29. stycznia 1981 roku:

NIEZALEŻNY SAMORZĄDNY ZWIĄZEK ZAWODOWY SOLIDARNOŚĆ
w Politechnice Warszawskiej

KOMUNIKAT NR 10/41

W dniu wczorajszym Rektor Politechniki Warszawskiej prof. dr hab. Stanisław Pasynkiewicz złożył obecnemu na posiedzeniu Senatu Ministrowi Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki prof. dr hab. Januszowi Górskiemu rezygnację z funkcji Rektora Politechniki Warszawskiej w trybie natychmiastowym.

Przedstawiciele NSZZ SOLIDARNOŚĆ złożyli na ręce Ministra J. Górskiego protest w związku z dotychczasowymi jego działaniami, a zwłaszcza przedstawioną przez niego na posiedzeniu Senatu oceną sytuacji w PW oraz dokonania prof. S. Pasynkiewicza jako Rektora PW. Przedstawiciele Komisji Zakładowej podtrzymali wniosek o odwołanie ze swych funkcji prof. dr hab. S. Pasynkiewicza i prof. dr hab. Jerzego Rzyśko.

W głosowaniu tajnym, Senat udzielił byłemu Rektorowi absolutorium.

Decyzja o udzieleniu absolutorium jest równoznaczna z akceptacją przez Senat łamania przepisów i naruszeń norm etycznych przez byłego Rektora potwierdzonych m.in. przez sprawozdanie Komisji Ministerialnej.

Na forum Senatu wniesiony został wniosek powołania Senatu Elekcyjnego, który dokona wyboru Jego Magnificencji Rektora Politechniki Warszawskiej

Ordynacja wyborcza zostanie opracowana w ciągu dwóch tygodni w konsultacji z organizacjami społecznymi.

Musimy dążyć do tego aby ordynacja ta była rzeczywiście demokratyczna, a wybór Senatu Elekcyjnego oparty o szeroką i reprezentatywną delegację pracowników Politechniki Warszawskiej. Wybór Rektora stanie się pierwszym krokiem demokratyzacji naszej uczelni. Powitamy to z nadzieją, że skończy się w życiu Politechniki Warszawskiej okres, kiedy władza była od nas niezależna i mogła się nie liczyć z opinią pracowników.

11. lutego odbyło się posiedzenie KZ NSZZ „Solidarność” poświęcone wyborom Rektora i Prorektorów, które przyjęło Uchwałę Wyborczą. W preambule zapisano:

„W procesie demokratyzacji i zmian funkcjonowania Politechniki Warszawskiej uważamy za rzecz najważniejszą odnowę władz akademickich i zapewnienie organom kolegialnemu i jednoosobowemu Uczelni właściwego autorytetu i poparcia wśród wszystkich pracowników i studentów....”.

28. marca Senacka Komisja Wyborcza Politechniki Warszawskiej przedstawiła nazwiska kandydatów na stanowisko Rektora Politechniki Warszawskiej oraz listę elektorów Zgromadzenia Wyborczego. Część kandydatów zrezygnowała z kandydowania. Pozostało ośmiu.

NIEZALEŻNY SAMORZĄDNY ZWIĄZEK ZAWODOWY SOLIDARNOŚĆ
w Politechnice Warszawskiej

KOMUNIKAT NR 37/58

Po latach deformacji w życiu społeczności akademickiej wracamy do dobrej tradycji demokratycznego trybu wyłaniania władz akademickich Uczelni. Zbliża się ważny i uroczysty moment w akcji wyborczej: wybory J.M. Rektora Politechniki Warszawskiej. Przywiązując szczególną wagę do tej sprawy, Komisja Zakładowa NSZZ SOLIDARNOŚĆ w PW i Rada Koordynacyjna NZS w PW organizują w dniu 8 kwietnia 1981 r. o godz. 17⁰⁰ spotkanie kandydatów na stanowisko rektora Politechniki Warszawskiej z pracownikami i studentami naszej Uczelni, na które zapraszamy wszystkich zainteresowanych. Spotkanie odbędzie się w Małej oraz Dużej Auli, przy zapewnieniu obustronnej łączności fonicznej i telewizyjnej. Uprzejmie informujemy, że część Małej Auli będzie zarezerwowane dla członków Zgromadzenia Wyborczego Uczelni i osób zaproszonych.

Warszawa, dnia 6.04.1981r.

Komisja Zakładowa NSZZ SOLIDARNOŚĆ
w Politechnice Warszawskiej

Kandydaci

...dyskusja

...nasza przyszłość... studenci

8 kandydatów na rektora PW

(P) (Inf. wł.) Tak krótkich, a treściwych przemówień rzadko ma się przyjemność słuchać — 8 bm., w ciągu niespełna godziny, zgromadzonym w Małej Auli Politechniki Warszawskiej pracownikom uczelni i studentom przedstawiło się ośmiu kandydatów na stanowisko rektora tej uczelni. Mówili o sobie, mówili o politechnice takiej, jaką chcieliby widzieć.

Kolejno występowali: prof. dr hab. Bogumił Staniszewski — dyrektor Instytutu Techniki Ciepłej, prof. dr hab. Marek Dietrich — dyrektor Instytutu Techniki Lotniczej i Mechaniki Stosowanej, prof. dr Władysław Findeisen — kierownik katedry automatyki i telemechaniki, prof. dr hab. Zbigniew Osiński — kierownik studium doktoranckiego, prof. dr hab. Bohdan Paszkowski — dyrektor Instytutu Fizyki, prof. dr Zygmunt Zbichorski — dziekan Wydziału Mechaniczno - Technologicznego, prof. inż. arch. Adolf Ciborowski — profesor na Wydziale Architektury, prof. dr Wiesław Bajon — dyrektor Instytutu Transportu.

Wszyscy ci kandydaci mają na swym koncie wiele osiągnięć naukowych, są znakomitymi dy-

daktykami i społecznikami, członkami różnych organizacji i towarzystw naukowych w kraju i na świecie. Są ludźmi, którym pracownicy uczelni i studenci chcieliby powierzyć kierowanie Politechniką Warszawską.

Na wczorajszym spotkaniu, zainicjowanym przez Organizację Zakładową NSZZ „Solidarność” i Niezależne Zrzeszenie Studentów kandydaci na rektorów zgodnie wskazali na potrzebę podniesienia rangi uczelni, jej znaczenia w nauce, od której z kolei zależy poziom jej absolwentów. Szerokie możliwości w tym zakresie da Politechnice Warszawskiej i

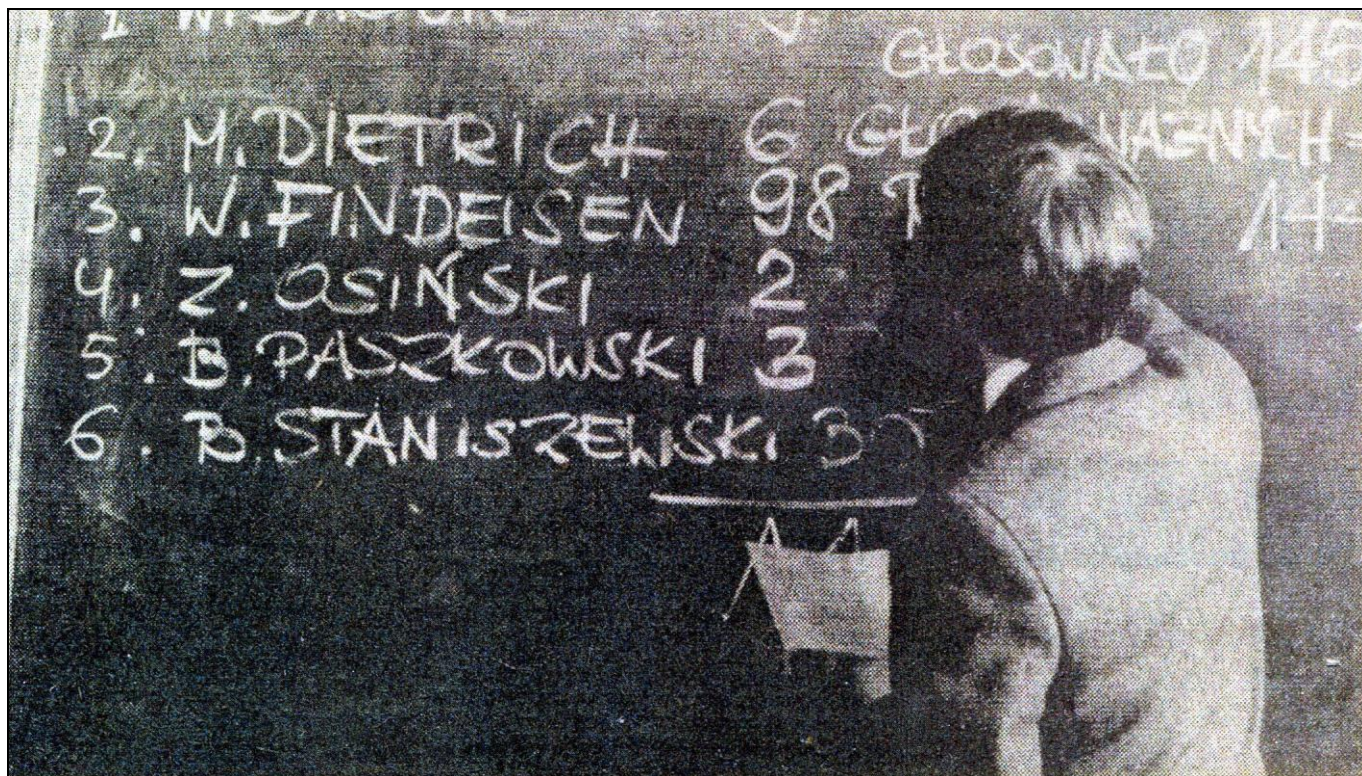
wszystkim innym uczelniom nowa ustawa o szkolnictwie wyższym.

Politechnika Warszawska przede wszystkim powinna się stać godną miana największej i najstarszej uczelni technicznej w Polsce, winna stać się uniwersyteciem technicznym. Kilku mówców podkreśliło też potrzebę takiego przygotowania absolwentów do ostrej konkurencji na rynku pracy, by w tej konkurencji zawsze wygrywali; należy jednak uporządkować wiele spraw związanych z organizacją studiów. W tym celu, jak podkreślił w swoim wystąpieniu prof. B. Staniszewski nie wystarczy dobry rektor, lecz cała społeczność akademicka powinna być praworządna, pracowita i nieskłócona.

11. kwietnia 1981 roku społeczność akademicka Politechniki Warszawskiej pierwszy raz od wielu, wielu lat wybierała SWOJEGO REKTORA w demokratycznych wyborach. Przez szesnaście lat, przedstawiany kandydat na Rektora, był wybierany jedynie przez Senat Uczelni

Głosuje przyszły Rektor PW

Głosowało 145. elektorów; 98 głosów otrzymał PROFESOR WŁADYSŁAW FINDEISEN

Nasz REKTOR

Ci, którzy idąc na wybory spodziewali się ostrych polemik, wzajemnego licytowania się kandydatów, sensacji – zawiedli się. Cała uroczystość przebiegała bardzo sprawnie, nawet kuluary żyjące domysłami i spekulacjami nie pełniły swojej roli. Po burzy przyszedł czas, spełniający posierpniowe oczekiwania. Wyborcy od samego początku wiedzieli czego chcą, a także okazało się w głosowaniu – kogo chcą widzieć jako SWOJEGO REKTORA.

Co wiedzieli o kandydacie pracownicy i studenci? Co mówili w czasie uroczystości?

– Dotychczasowa kariera profesora jest czysto naukowa; nie mieszał się w niepotrzebne dyskusje; posiada nie tylko w kraju ale i za granicą duży autorytet naukowy...

– Jego książki mogą powiedzieć, bo studiuję na Wydziale Elektrycznym, są najlepszymi opracowaniami z zakresu automatyki...

– Findeisen zawsze się uśmiecha, to wynika z pogody ducha...

– Nie kryje się ze swoim zdaniem i przekonaniem...

Koledzy z NZS-u stwierdzili;...nie znaleźliśmy u Findeisena niczego złego...

Wybrany Rektor był członkiem „Solidarności”. Ale ustawianie Go, na z góry ustalonych pozycjach byłoby nieuczciwe... *„Ten człowiek, mówili studenci i z NZS-u i SZSP, jest ponad wszelkimi animozjami, gotowy współpracować z każdym, o ile będzie to służyło całej Politechnice, jej pracownikom”.*

W jednym z pierwszych wywiadów, *na gorąco* powiedział:

„Poprzednio funkcjonowała równia pochyła, po której my wszyscy się staczaliśmy, właśnie od strony etycznej. Pojawiły się w naszym słowniku dziwne słowa: siła przebicia, układy, załatwianie – są to słowa, które powinny raz na zawsze zniknąć. Nie ma siły przebicia – jest interes społeczny. Jeżeli interes ten mówi, że przez najbliższe pięć lat powinniśmy się wstrzymać od wszelkich inwestycji, to nie można wykorzystywać znajomości czy siły przebicia, aby czynić rzeczy niesprawiedliwe. Rektor powinien widzieć interes środowiska, które reprezentuje i którego jest przedstawicielem... W zgromadzeniu wyborczym widzę przedstawicielstwo całej uczelni, może jeszcze nie doskonałe, ale już przedstawicielstwo...”.

Kończąc spotkanie wyborcze prof. Stefan Weychert powiedział: *„...po dniach chłodnych i chmurnych przychodzą dni słoneczne i jasne; dzisiaj jest dzień słoneczny – proszę spojrzeć za okno”.*

Nasz REKTOR

Dzień 11.04.1981 r. to dzień szczególny w dziejach naszej Uczelni. Po trzynastoletniej przerwie powróciliśmy do wyboru akademickich władz Uczelni a w szczególności do wyboru J.M.Rektora. O ile jednak poprzednio Rektor wybierany był przez Senat, w którym zasiadali jedynie przedstawiciele samodzielnych pracowników naukowych, o tyle dziś po raz pierwszy w dziejach Politechniki Warszawskiej wyboru dokonało Zgromadzenie Wyborcze Uczelni, w którym reprezentowani byli wszyscy pracownicy oraz studenci i choć zasady wyboru elektorów były powszechnie krytykowane /m.in. za podział pracowników na trzy korporacje i nierówny procentowy ich udział w wyborach Rektora/ to jest to jednak niewątpliwie krok na drodze demokratyzacji życia Uczelni.

Kandydaci na stanowisko Rektora PW, profesorowie: Wiesław Bajon, Adolf Ciborowski, Marek Dietrich, Władysław Findeisen, Zbigniew Osiński, Bohdan Paszkowski, Bogumił Staniszewski i Zygmunt Zbichorski mieli okazję zaprezentować wyborcom swoje poglądy i programy na spotkaniu w dniu 8.04.br. Prezentacji ich sylwetek poświęcono także 3 nr "Solidarności PW". Kandydaci byli więc znani wyborcom / a właściwie powinni być znani, jednak frekwencja na przedwyborczym spotkaniu nie była zbyt wielka/. To także nowość w praktyce wyborczej w PW.

W dniu 11.04.81 r. w Małej Auli zgromadziło się 150 elektorów /na 151/. Zgromadzeniu Wyborczemu przewodniczył elektor-senior prof.Wejchert. Wymagana do wyboru większość wynosiła 76 głosów. W pierwszym głosowaniu takiej liczby głosów nikt nie uzyskał /W.Bajon 7, A.Ciborowski 3, M.Dietrich 14, W.Findeisen 72, Z.Osiński 8, B.Paszkowski 10, B.Staniszewski 25, Z.Zbichorski 5/. W drugim głosowaniu olbrzymią większością wybrano J.M.Rektora - elekta prof.dr. Władysława Findeisena /M.Dietrich 6, W.Findeisen 98, Z.Osiński 2, B.Paszkowski 3, B.Staniszewski 30/.

Elektorzy reprezentujący grupę pracowników technicznych i administracyjnych nie brali udziału w głosowaniu, odczytawszy poprzednio uchwałę z zebrania wyborczego pracowników tej grupy. W ten sposób zaprotestowali oni przeciw nie w pełni demokratycznej ordynacji wyborczej.

Jędrzej Kotarbiński

Rozpoczęły się dni ciężkiej pracy. Politechnika wraz z nowym Rektorem włączyła się aktywnie w nurt przemian społecznych i przywracanie pamięci historycznej. Jednym z ważniejszych wydarzeń była uroczystość odsłonięcia tablicy pamiątkowej poświęconej Tadeuszowi Zawadzkiemu „Zośce” oraz studentom-żołnierzom podziemia..

Przemawia JM Rektor PW

12. grudnia odbyło się pierwsze posiedzenie Prymasowskiej Rady Społecznej, zakończone adnotacją: „Zebranie Zespołu ds. Statutu Uczelni odbędzie się w poniedziałek 14 XII br. o godz. 13⁰⁰ ...”.

W 1984 roku, mimo oporu uczelnianych i pozauczelnianych organów PZPR, wybrano Go na następną kadencję rektorską.

1. października 1985 roku, na zakończenie inauguracji nowego roku akademickiego, z krużganków Dużej Auli posypały się ulotki. W konsekwencji ... 27. listopada na spotkaniu Rektora z Dziekanami, przedstawiciele ministra NSzWiT poinformowali Go o odwołaniu z pełnionych funkcji. Minister mianował na stanowisko Rektora PW z dniem 1. grudnia prof. Z Grabowskiego.

„...Odwołanie z zajmowanych stanowisk kilkudziesięciu osób obdarzonych zaufaniem środowisk akademickich – rektorów, dziekanów, prodziekanów – budzi naturalny odruch oburzenia... Istnieje realna groźba wzmożenia represji... Nie zgadzamy się na to...”

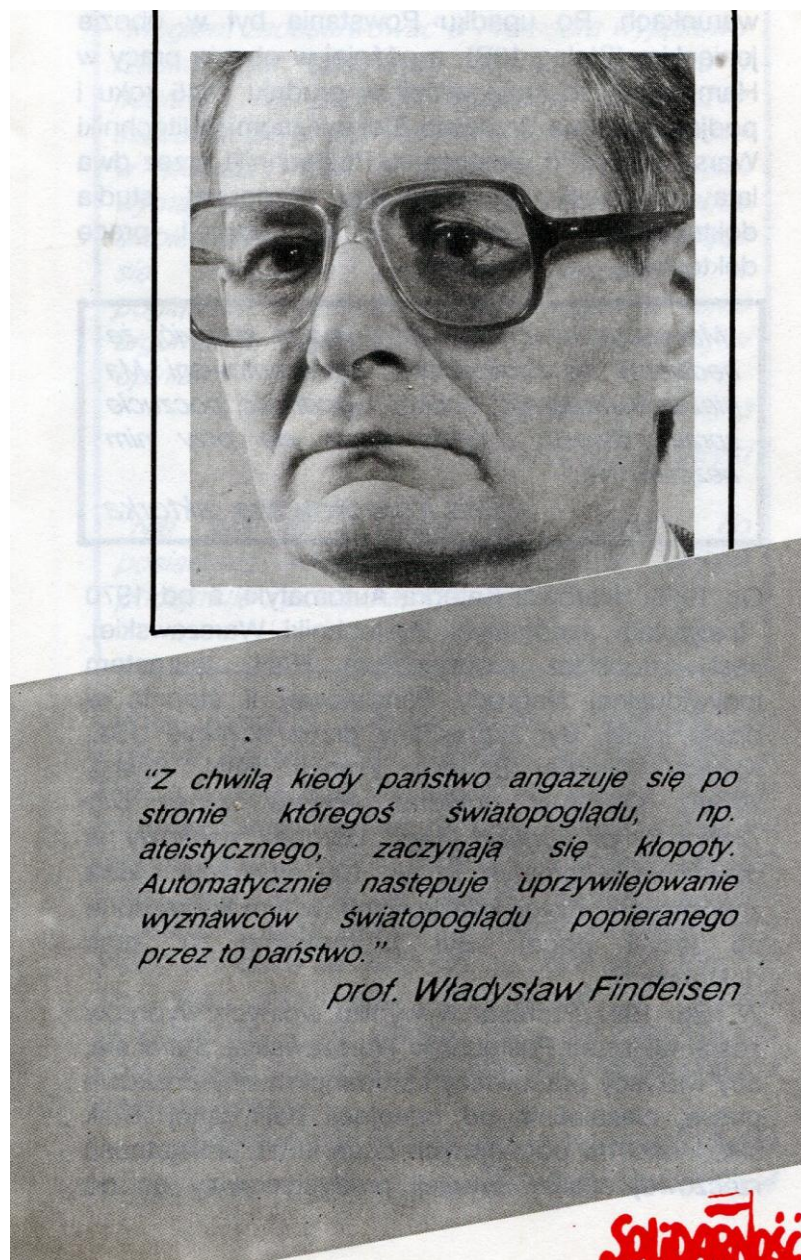
TKU NSZZ „Solidarność”

29. listopada odbyło się spotkanie odwołanego Rektora z pracownikami i studentami, na którym wyrażono gorące podziękowania, w uznaniu Jego działań dla dobra Uczelni. Wyrażono to w specjalnym podziękowaniu:

„Panu Profesorowi Władysławowi Findeisenowi – naszemu Rektorowi – składamy gorące podziękowania. Wyrażamy głębokie przekonanie, że usunięcie Go ze stanowiska nie zmniejszy Jego autorytetu moralnego, że nadal pozostanie naszym duchowym opiekunem, symbolem naszych dążeń...”

Naręcza kwiatów i tłum studentów towarzyszyły pożegnaniu wzruszonego Rektora...

W latach 1986–1990 prof. Findeisen przewodniczył Prymasowskiej Radzie Społecznej, należał też do Komitetu Obywatelskiego przy przewodniczącym „Solidarności” Lechu Wałęsie (1988–1990). W 1989 r. uczestniczył w obradach Okrągłego Stołu, był współprzewodniczącym (z Aleksandrem Gieysztozem) obrad plenarnych. W pierwszych po wojnie wolnych wyborach do Senatu, 4. czerwca 1989 roku uzyskał mandat senatora z ramienia KO w województwie warszawskim.

"Z chwilą kiedy państwo angażuje się po stronie któregoś światopoglądu, np. ateistycznego, zaczynają się kłopoty. Automatycznie następuje uprzywilejowanie wyznawców światopoglądu popieranego przez to państwo."

prof. Władysław Findeisen

W Senacie był m.in. przewodniczącym Komisji Kultury, Środków Przekazu, Nauki i Edukacji Narodowej.

Jest odznaczony m.in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Armii Krajowej, Warszawskim Krzyżem Powstańczym oraz medalem Zasłużonemu dla Kościoła i Narodu.

Doktor honoris causa City University w Londynie (1984 rok), Politechniki Warszawskiej (1996 rok), Politechniki Gdańskiej (1997 rok) i Technische Universität Ilmenau (1997rok). Opublikował ponad 120 pozycji naukowych, w tym około 80 artykułów naukowych.

Od 3. maja 2012 roku prof. Władysław Findeisen jest Kawalerem Orderu Orła Białego.

Order Orła Białego

Najstarsze i najwyższe odznaczenie państwowe Rzeczypospolitej Polskiej, nadawane za znamienite zasługi cywilne i wojskowe dla pożytku Rzeczypospolitej Polskiej, położone zarówno w czasie pokoju jak i w czasie wojny. Nie dzieli się na klasy. Nadawany jest najwybitniejszym Polakom oraz najwyższym rangą przedstawicielom państw obcych. Order Orła Białego noszony jest na wstędze błękitnej przewieszanej przez lewe ramię do prawego boku. Gwiazdę Orderu, niegdyś haftowaną, nosi się na lewej piersi.

Został ustanowiony 1. listopada 1705 r. przez króla Augusta II na zamku w Tykocinie, małym mieście na Podlasiu, położonym nad rzeką Narew, gdzie bywali królowie, magnaci i książęta polscy. Otrzymywali go w czasie I Rzeczypospolitej głównie magnaci, którzy wsparli króla w wolnej elekcji: Order przestał być nadawany po III rozbiórze Polski.

Ponownie został ustanowiony w 1807 r. jako najwyższe odznaczenie Księstwa Warszawskiego i później kongresowego Królestwa Polskiego. Po upadku Powstania Listopadowego w 1831 r. wraz z Orderem Świętego Stanisława i Orderem Virtuti Militari został zniesiony jako order Królestwa Polskiego. Ukazem cara został ustanowiony Cesarski i Królewski Order Orła Białego. Order ten był nadawany przez carów w latach 1831-1917. Ustanowienie oznaczenia Imperium Rosyjskiego przejmującego elementy orderu Królestwa Polskiego było jedną z represji po Powstaniu Listopadowym, gdy wbrew traktatowi wiedeńskiemu, car uznał Królestwo Polskie za terytorium podbite, a nie odrębne państwo związane jedynie unią personalną z Rosją. Z tego względu nie jest w tej formie i w tym okresie traktowany jako kontynuacja polskiego orderu rycerskiego. Został odnowiony przez Sejm Rzeczypospolitej ustawą z dnia 4. lutego 1921 r. jako najwyższe odznaczenie państwowe. Otrzymał wówczas także nowy wygląd.

Po II Wojnie Światowej order nadawany był rzadko i tylko przez rząd RP na uchodźstwie, choć oficjalnie w PRL nigdy tego odznaczenia nie zniesiono. Dekret PKWN z 22. grudnia 1944 r. o orderach, odznaczeniach oraz medalach wymieniał Order Orła Białego jako jedno z odznaczeń państwowych, nadawanych przez Prezydium KRN, lecz nie był on nadawany.

23. grudnia 1992 r. został restytuowany Ustawą z dnia 16. października 1992 r. o orderach i odznaczeniach. Order nadawany jest przez Prezydenta RP. Pierwszym Kawalerem Orderu Orła Białego po jego restytucji został w roku 1993 Jan Paweł II.

GRATULUJEMY !!!

Solidarność PW – Pismo OZ NSZZ „S” w PW wydawane przez Komisję Zakładową
e-mail: nszz@ca.pw.edu.pl; adres internetowy: www.solidarnosc.pw.edu.pl
tel. 234 7872; tel./fax 22 234 53 42